

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 424/2014-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 2. júla 2014 predbežne prerokoval sťažnosť J. V., zastúpeného Advokátskou kanceláriou GARANT PARTNER legal, s. r. o., Einsteinova 21, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ advokát JUDr. Martin Dočár, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 58/2013 a jeho uznesením zo 17. júla 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. V. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. januára 2014 doručená sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej

republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 58/2013 a jeho uznesením zo 17. júla 2013.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľovi bola doručená výzva Okresného súdu Liptovský Mikuláš (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 132/2012 z 21. marca 2013 na zaplatenie peňažného trestu uloženého mu trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 1 T 132/2012 z 28. novembra 2012, o existencii ktorého sťažovateľ, podľa jeho slov, nemal vedomosť a o ktorom sa dozvedel až 10. apríla 2013 nahliadnutím do predmetného trestného spisu okresného súdu. Zároveň zistil, že podpis na doklade o doručení rozhodnutia do vlastných rúk (doručenka) *„nie je jeho vlastnoručným podpisom“*, preto 17. apríla 2013 podal proti trestnému rozkazu odpor, v ktorom tvrdil, *„že v čase doručenia zásielky sa zdržiaval mimo miesta doručovania zásielky“*, ako aj to, že trestný rozkaz *„osobne neprevzal“*.

Okresný súd uznesením č. k. 1 T 132/2012-142 z 5. júna 2013 odpor sťažovateľa odmietol ako oneskorene podaný vychádzajúc z toho, že doručenie trestného rozkazu sťažovateľovi považoval za preukázané z výpovede poštovej doručovateľky. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ sťažnosť s odôvodnením, že okresný súd túto výpoveď doručovateľky nesprávne interpretoval.

Krajský súd uznesením č. k. 2 Tos 58/2013-161 zo 17. júla 2013 sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 5. júna 2013 podľa § 193 ods. 1 písm. c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa s rozhodnutím krajského súdu nestotožnil, podal proti nemu dovolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 3 Tdo 61/2013 z 20. novembra 2013 odmietol podľa § 382 písm. d)

Trestného poriadku s odôvodnením, že sťažovateľ nevyužil včas svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok proti trestnému rozkazu okresného súdu z 28. novembra 2012.

Podľa názoru sťažovateľa „Problémom, ktorý tu... nastal, je procesnoprávna otázka riadneho doručenia trestného rozkazu sťažovateľovi súdom prvého stupňa a s tým spojená otázka právoplatnosti a vykonateľnosti tohto rozhodnutia.

... jediným dôkazom o údajnom doručení trestného rozkazu... je výpoveď poštovej doručovateľky. Napriek tomu, že poštová doručovateľka uviedla, že nevie a nepamätá si či dňa 13. 12. 2012 doručovala zásielku... ale zrazu si spomína, že konkrétnu zásielku doručovala, že si iba myslí, že ju prevzal sťažovateľ, že si netrúfa percentuálne vyjadriť nakoľko je isté, že je na doručení podpís sťažovateľa a pod., súd takýto rozporný dôkaz akceptoval ako dostatočný. Rovnako tak sa zachoval aj Krajský súd v Žiline a to napriek tomu, že sťažovateľ predložil dôkazy o svojej neprítomnosti v rozhodný čas v Demänovskej Doline a že jednoznačne aj z týchto dôvodov odmietol uznať podpis na doručení za svoj a požiadal súd o vypracovanie znaleckého posudku grafológom.

Napriek tomu tak Okresný súd v Liptovskom Mikuláši ako i Krajský súd v Žiline dôkaz pravosti podpisu sťažovateľa znaleckým posudkom odmietli vykonať. ...pravosť podpisu posudzoval len sám súd hoci aj sám v odôvodnení uznesenia... priznal, že nie je odborníkom z oblasti grafológie... Avšak takto vykonaný dôkaz súdom je vykonaný nezákonne. Súd nie je oprávnený prijímať odborné závery, ktoré má právomoc posudzovať zásadne súdny znalec – grafológ. Súd... porušil ustanovenie § 141 ods. 1 TP resp. § 142 ods. 1 TP.

Krajský súd... uviedol, že z výpovede poštovej doručovateľky jednoznačne vyplýva, že táto na 100% odovzdala zásielku sťažovateľovi. Takýto záver nemá oporu vo vykonaných dôkazoch. Z výpovede poštovej doručovateľky zo dňa 30. 5. 2013 nevyplýva, že došlo k odovzdaniu predmetnej zásielky...

Formálnym konaním súdu bez riadneho odstránenia pochybností v tejto veci došlo k odsúdeniu sťažovateľa v rozpore so zásadou *in dubio reo*.

... nie je... prípustné, aby pod zámienkou neistého splnenia formálnej podmienky doručenia/nedoručenia trestného rozkazu bolo odopreté sťažovateľovi základné právo na prístup k súdu konkretizované bližšie v trestnom konaní právom na riadnu obhajobu.

Tým máme za to, že uznesením Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 58/2013-161 zo dňa 17. 7. 2013 došlo k porušeniu čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. základného práva na prístup k súdu, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd...

... rozhodnutie odvolacieho súdu... namiesto riadneho a vyčerpávajúceho zhodnotenia a zdôvodnenia najdôležitejších dôkazov... dostáva sťažovateľa do ešte hlbšej právnej neistoty. Výsledkom je rozhodnutie súdu arbitrárneho charakteru so svojvoľným výberom dôkazov, vykonaním týchto dôkazov nezákonným spôsobom.“.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil:

„1. Krajský súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 58/2013 porušil základné právo sťažovateľa J. V. ,... na prístup k súdu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 2 Tos 58/2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia v sume 340,89 €... na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, v sťažnosti podanej ústavnému súdu namieta okrem iných aj porušenie základného práva na obhajobu, avšak v tejto súvislosti v sťažnosti označil čl. 50 ods. 2 ústavy, v ktorom je zakotvená prezumpcia nevinoty, o ktorej sa v texte sťažnosti vôbec nezmiňuje. Ústavný súd v snahe vyhnúť sa prílišnému formalizmu túto skutočnosť posúdil ako chybu v písaní a za namietané považoval porušenie základného práva na obhajobu zaručeného v čl. 50 ods. 3 ústavy.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh (v danom prípade sťažnosť) predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí

relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 218/07, III. ÚS 20/09).

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv. (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Vychádzajúc z obsahu sťažnosti ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Tos 58/2013 a jeho uznesením zo 17. júla 2013, ktorým bola zamietnutá jeho sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu o odmietnutí odporu podaného proti trestnému rozkazu sp. zn. 1 T 132/2012 z 28. novembra 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Sťažovateľ napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu sp. zn. 2 Tos 58/2013 zo 17. júla 2013 vytýka jeho arbitrárnosť, svojvoľnosť, ako aj nezákonnosť vykonania dôkazu, a to vo vzťahu k preukázaniu doručenia trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 1 T 132/2012 z 28. novembra 2012 sťažovateľovi, ktorý doručenie do jeho vlastných rúk poprel, a dožadoval sa vykonania znaleckého dokazovania zameraného na zistenie pravosti podpisu na doklade o doručení trestného rozkazu jemu do vlastných rúk, čomu zo strany všeobecných súdov nebolo vyhovené.

Ústavný súd pripomína, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, a preto ani nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 12/05, III. ÚS 92/2012).

V súlade s uvedeným je teda povinnosťou všeobecného súdu uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (m. m. III. ÚS 328/05, III. ÚS 116/06). Z uvedeného však nevyplýva záruka, že všeobecný súd rozhodne v súlade s názorom procesnej strany či účastníka konania.

Krajský súd uznesenie, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 T 132/2012-142 z 5. júna 2013 (odmietnutie odporu sťažovateľa proti trestnému rozkazu ako podaného oneskorene), odôvodnil okrem iného takto:

«Zo spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 1 T/132/2012 vyplýva, že okresný súd vydal dňa 28. 11. 2012 vo veci trestný rozkaz, ktorý bol obvinenému... doručený... dňa 13. 12. 2012. Doručenka je opatrená podpisom, ktorý má preukazovať, že trestný rozkaz bol doručený obvinenému do vlastných rúk.

Dňa 17. 4. 2013 bol okresnému súdu doručený odpor proti trestnému rozkazu, v ktorom obvinený poukazuje na to, že nemal vedomosť o existencii právoplatného a vykonateľného trestného rozkazu a potom, ako bol osobne nahliadnuť do spisu okresného súdu zistil, že sa v ňom nachádza už vyššie spomínaný trestný rozkaz. Namietal však, že trestný rozkaz nemohol prebrať on a podpis na doručení nie je jeho podpisom.

Za účelom odstránenia pochybností okresný súd vykonal dotaz na Slovenskú poštu, a. s., ktorá oznámila, že zásielku dňa 13. 12. 2012 adresátovi doručovala doručovateľka I. P.. Okresný súd preto vypočul doručovateľku, ktorá si nepamätala či dňa 13. 12. 2012 pracovala, avšak vyjadrila presvedčenie, že podľa podpisu si myslí, že zásielku prebral obvinený, nakoľko nikdy nedoručuje zásielky určené do vlastných rúk iným osobám a do... doručuje zásielky už 6 rokov a aj pánovi V. často doručuje nielen ako súkromnej osobe, ale aj ako starostovi obce... Jeho podpis už pozná. Vedela uviesť, že obvinený vždy píše svoje krstné meno ako skratku pred veľkým písmenom „J“ a za ním dáva bodku, a potom ide podpis jeho priezviska. Ak zásielku doručovala ona, určite by ju nedoručila inej osobe.

Okresný súd následne urobil dotaz na Slovenskú poštu, kde bola súdu poskytnutá informácia, že podľa doručovacej knihy zásielku doručovala práve I. P., k čomu sa táto vyjadrila tak, že na 100 % môže potvrdiť, že pokiaľ v uvedený deň pracovala, tak zásielku doručovala práve odsúdenému.

Podľa § 355 ods. 1 Tr. por. obvinený a osoby, ktoré sú oprávnené podať v jeho prospech odvolanie, ako aj prokurátor môžu podať proti trestnému rozkazu odpor. Odpor sa podáva na súde, ktorý trestný rozkaz vydal, a to do 8 dní od jeho doručenia. Osobám, ktoré môžu podať odvolanie v prospech obvineného, okrem prokurátora, sa lehota končí tým dňom ako obvinenému. Ak sa trestný rozkaz doručuje obvinenému a aj jeho obhajcovi

plynie lehota od toho doručenia, ktoré bolo vykonané najneskôr. Na navrátenie lehoty sa primerane použije ustanovenie § 64.

Podľa § 355 ods. 5 Tr. por. ak samosudca po doručení odporu nenariadi hlavné pojednávanie z dôvodu, že odpor podala neoprávnená osoba alebo bol podaný oneskorene, odmietne odpor uznesením. Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Krajský súd po preverení všetkých skutočností, ktoré sú relevantné pre rozhodnutie dospel k záveru, že okresný súd správne rozhodol, keď odmietol odpor obvineného J. V. ako oneskorene podaný. Krajský súd považuje za nepochybné, že trestný rozkaz bol obvinenému doručený dňa 13. 12. 2012, pričom toto doručenie potvrdila vo svojej výpovedi aj poštová doručovateľka. Pokiaľ v sťažnosti obhajoba spochybňuje jej výpoveď, tak toto považuje krajský súd za obranu obvineného, avšak nie účinnú. Poštová doručovateľka uviedla, že pokiaľ ona doručovala predmetnú zásielku, čo bolo jednoznačne preukázané dotazom na Slovenskej pošte v doručovacej knihe, tak ju na 100% odovzdala práve obvinenému. Navyiac aj keď súd nie je odborníkom z oblasti grafológie, pri porovnaní podpisov na doručenke a ďalších podpisov, ktoré sa nachádzajú v spise, je aj pre krajský súd nepochybné, že predmetnú zásielku prebral práve odsúdený dňa 13. 12. 2012.

Pokiaľ odsúdený podal odpor proti trestnému rozkazu dňa 17. 4. 2013, toto bolo zjavne po zákonnej 8-dňovej lehote na podanie odporu. Pokiaľ obvinený poukazoval ako v odpore, tak aj následne na tú skutočnosť, že nebol prítomný doma, tak k tomuto nepredložil dostatočné množstvo relevantných dôkazov. Okrem tohto krajský súd považuje za potrebné reagovať na sťažnostnú námietku, v ktorej poukazuje na to, že znalecký posudok obvinený nepredložil z dôvodu, aby neboli najmenšie pochybnosti o jeho hodnovernosti, nakoľko súdom nariadené znalecké dokazovanie má vyššiu dôkaznú hodnotu ako znalecký posudok predložený stranou v konaní. K tomuto krajský súd môže uviesť, že všetky dôkazy, či už sú súdu predkladané niektorou zo strán alebo sú zabezpečené súdom majú rovnakú dôkaznú váhu a aj posudok predložený stranou v konaní má rovnakú silu a váhu ako posudok zabezpečený súdom.

Žiadny takýto dôkaz, ktorý by spochybňoval, že obvinený neprevzal trestný rozkaz v konaní predložený nebol a z uvedeného dôvodu bola sťažnosť odsúdeného J. V.

zamietnutá ako nedôvodná. Trestný rozkaz, ktorý vydal Okresný súd Liptovský Mikuláš dňa 28. novembra 2012 nadobudol právoplatnosť dňom 22. 12. 2012.»

V citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajský súd jasne a zreteľne uviedol dôvody, na základe ktorých dospel k presvedčeniu o správnosti sťažnosťou napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 1 T 132/2012-142 z 5. júna 2013 o odmietnutí odporu sťažovateľa proti trestnému rozkazu ako podaného oneskorene. Podstata konania pred súdom tak prvého, ako aj druhého stupňa teda nespočívala v preskúmaní otázky viny a trestu sťažovateľa, ale v zisťovaní, či došlo k doručeniu rozhodnutia – trestného rozkazu okresného súdu sp. zn. 1 T 132/2012 z 28. novembra 2012 sťažovateľovi do vlastných rúk 13. decembra 2012.

Okresný súd v súvislosti s doručovaním trestného rozkazu zisťoval relevantné skutkové okolnosti vykonaním dopytu na Slovenskú poštu, a. s., a vypočul k tejto veci poštovú doručovateľku. Krajský súd sa touto otázkou zaoberal na základe riadneho opravného prostriedku podaného sťažovateľom a uzavrel, že postup a rozhodnutie okresného súdu, ktorým bol odpor odmietnutý ako oneskorene podaný, bol správny.

Poštová doručovateľka pri svojom vypočutí uviedla, že ak v deň doručovania súdnej zásielky pracovala, tak ju určite doručila sťažovateľovi do vlastných rúk. Ďalším úkonom (dopytom na Slovenskú poštu, a. s.) okresný súd zistil, že v deň doručenia rozhodnutia dotknutá doručovateľka pracovala. Postupu súdov oboch stupňov nemožno nič vytknúť, ak hodnotiac tieto zistené skutočnosti v ich vzájomnej súvislosti dospeli k záveru, že trestný rozkaz bol sťažovateľovi skutočne 13. decembra 2012 doručený do vlastných rúk.

Krajský súd sa vysporiadal aj s námietkami sťažovateľa spočívajúcimi v spochybňovaní výpovede poštovej doručovateľky a v tvrdení, že v čase doručovania sa v mieste bydliska nenachádzal. Podľa krajského súdu svoje tvrdenia sťažovateľ nepodložil dostatočnými dôkazmi (neprítomnosť v čase doručovania v obci), resp. jeho obranu považoval za neúčinnú (spochybenie výpovede doručovateľky).

K výčitke sťažovateľa, že krajský súd, ktorý sám priznal, že nie je odborníkom z grafológie, a napriek tomu „vykonal“ nezákonný „dôkaz“, ak porovnal a vyhodnotil podpis sťažovateľa na doručenke ako pravý, je potrebné uviesť, že krajský súd túto skutočnosť uviedol ako niečo „naviac“ (pozri citované odôvodnenie), t. j. nepovažoval to za „dôkaz“, ktorý by bol pre rozhodnutie kľúčový, resp. rozhodujúci, ale skôr za niečo, čo podporuje závery získané inými, v konaní vykonanými úkonmi.

Krajský súd sa napokon vyjadril aj k otázke ne/predloženia dôkazu sťažovateľom, keď uviedol, že ak sťažovateľ mal v dispozícii dôkaz spochybňujúci pravosť jeho podpisu na doručenke, nemal absolútne žiaden dôvod ho v konaní nepredložiť.

Na takto zistené skutkové okolnosti krajský súd podobne ako prvostupňový súd následne aplikoval príslušné ustanovenia procesnoprávneho predpisu (§ 355 Trestného poriadku), ktorým sa toto konanie riadilo, a dospel k presvedčivému záveru o oneskorenosti podania odporu sťažovateľom proti trestnému rozkazu. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že krajský súd v namietanom uznesení reflektoval na všetky podstatné argumenty sťažovateľa.

Podľa názoru ústavného súdu si krajský súd svoju prieskumnú povinnosť splnil a vysporiadal sa s tými námietkami, ktoré majú pre vec podstatný význam. V odôvodnení rozhodnutia poukázal hlavne na to, ktoré zistenia preukazovali doručenie trestného rozkazu sťažovateľovi 13. decembra 2012, a rovnako poukázal na neúčinnosť tvrdení, ktoré na svoju obranu uvádzal sťažovateľ.

Ústavný súd nemá dôvod vzhľadom na odôvodnenosť skutkových a napokon aj právnych záverov akýmkoľvek spôsobom spochybňovať rozhodnutie krajského súdu.

S prihliadnutím na uvedené ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu došiel k presvedčeniu, že z hľadiska dodržania základných ústavnoprocených princípov ho nemožno považovať za ústavne neakceptovateľné.

Uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky zjavných omylov v podstatných skutkových okolnostiach ani v právnom posúdení. Ústavný súd ani nezistil existenciu skutočností svedčiacich o tom, že by napadnuté uznesenie bolo možné považovať za popierajúce zmysel práva na súdnu ochranu, pretože krajský súd odvolávajúc sa na skutkové zistenia okresného súdu a ním aplikovanú právnu normu svoje závery zrozumiteľne vysvetlil. Uvedené platí aj v prípade, keď sa zameranie právnych a iných úvah sťažovateľa uberalo iným smerom než verdikt krajského súdu, ktorý síce rozhodol spôsobom, s ktorým sťažovateľ nesúhlasil, ale rozhodnutie dostatočne odôvodnil na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení. K tomu ústavný súd poznamenáva, že ak sa konanie pred všeobecným súdom neskončí podľa želania účastníka konania, respektíve procesnej strany v konaní, táto okolnosť sama osebe nie je právnym základom pre namietnutie porušenia základného práva (napr. II. ÚS 54/02, III. ÚS 92/2012, III. ÚS 435/2013).

Pokiaľ sťažovateľ namieta porušenie práva na obhajobu (čl. 50 ods. 3 ústavy), je nepochybné, že sťažovateľovi boli poskytnuté všetky záruky, ktoré tvoria obsah tohto práva. Jeho súčasťou je právo uvádzať všetky skutočnosti vo svoj prospech, na druhej strane súd nemá povinnosť vykonávať všetky dôkazy, ktoré obvinený uviedol na svoju obhajobu, pričom rozhodnutie o tom, ktoré dôkazy sa vykonajú a ktoré nie, je ponechané na zváženie súdu.

Z odôvodnenia sťažnosťou napadnutého rozhodnutia krajského súdu je možné jednoznačne vydedukovať, prečo všeobecné súdy vykonanie znaleckého posudku v posudzovanom prípade nepovažovali za nevyhnutné. Všeobecné súdy záver o doručení trestného rozkazu sťažovateľovi do vlastných rúk totiž považovali za presvedčivo preukázané z dostatočne, na tento účel, vykonaného zisťovania.

Úlohou ústavného súdu nie je vysloviť sa k tomu, či znalecké dokazovanie bolo neoprávnene odmietnuté, ale jeho úlohou je zaoberať sa tým, či napadnuté konanie ako celok vrátane spôsobu vykonania dôkazov malo spravodlivý charakter (obdobne Doorson v. Holandsko). Rozhodnutím všeobecných súdov nevykonať znalecké dokazovanie

posudkom k pravosti podpisu sťažovateľa na doručení nebola narušená spravodlivosť konania, nemožno teda vyvodiť záver, že by v danom prípade boli porušené práva obhajoby.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd zistil, že medzi označeným postupom a rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 2 Tos 58/2013 zo 17. júla 2013 a namietaným porušením základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj právom zaručeným v čl. 6 ods. 1 dohovoru absentuje akákoľvek príčinná súvislosť, preto sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd bližšie nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2014